

נהרג שי בלאושטיין, 23 וחצי, אדריכל בצה"ל, היה בן יחיד להוריו. אחד משלושת הרגיו התאונה.

נהרג זלמן ברודצקי, במאי בן 28, היה נהג מכונית המוות. זלמן, בוגר אוניברסיטה, קיבל שלושה ימים לפני מותו, מינוי להקים חוג דרמטי בבצלאל.

מדוע, שר-המטרה?

במשך כחודש ימים, נראה היה שהמזימה הצליחה. במשך חודש ימים, עלו נסיונות ההשתקה יפה. תאונה מחרידה, בה נהרגו שלושה צעירים ושניים אחרים נפצעו — הורדה למחתרת, לא הגיעה לידיעת הציבור — לא בעיתונים, לא בטלוויזיה.

וזה — בניגוד לאינטרס הציבורי, התובע למרסם כל תאונה. למען יראו וישמעו. למען ילמדו. למען הצל, אולי, חיים אחרים.

בניגוד לאינטרס זה, הצליחו גורמים עלומים, הפעם, לחסום את הפירסום. אולם לא לזמן רב. לאט לאט, החלה השמועה להסתנן לחוגים רחבים יותר ויותר. וכדרכן של שמועות, היא הייתה מלווה בהשערות מדאיות ביותר, בדבר הסיבות והגורמים שמאחורי ההשתקה.

בניגוד לאינטרס זה, הצליחו הפעם, גורמים עלומים, לחסום את הפירסום. שלושה שבועות לאחר התאונה, כתב משה שמיר במעריב: "שמועות עקשניות חוזרות ואומרות כי את האוטובוס נהג צעיר שלמטה מן הגיל הדרוש, וכי העניין כולו הושקע משום שאתו צעיר מקורב (מאוד) למישהו די בכיר באותו גוף שבדין הטיפול בעניינים אלה. אם שמועות אלה מוגזמות או חסרות-יסוד — רצוי שתדע המיטרה מה מקורן: חוסר-אמון בייעולותה ופעולתה".

ואכן, התנהגותן של המיטרה ושל אל-על בפרשה מעוררים היררויים עגומים ביותר.

הגיב משה אילת, קצין-העיתונות של אל-על: "אינני יכול לגלות את שמו של הנהג. זה לא עניין ציבורי". לאחר לחץ, טען הדובר כי הנהג לא היה בתפקיד "ואין למרשה כל קשר עם אל-על". טענה זו הוכחשה על-ידי הנהג עצמו.

לכל השאלות, היתה לדובר אל-על תשובה אחת: "נא לפנות למיטרה". נראה שהוא הרגיש את עצמו בטוח בתגובת המיטרה. ואכן, גם זו ניסתה בכל כוחה למנוע את פירסום הפרשה.

דובר מיטרת מחוז תל-אביב, סגן-ניצב עמוס אריכא, הן גם הוא בקנאות על שמו של הנהג הקטלן: "אנו לא מגלים את שמותיהם של נהגים המעורבים בתאונות", טען, והוסיף: "אין אמת ברזום שפורסם במעריב, כאילו אביו של הנהג הוא קצין-מיטרה, ולכן מנסים לטשטש את המקרה".

הדובר צידק: אביו של הנהג איננו קצין-מיטרה. הוא רק רבי-סמל במיטרה. בתשובה לשאלה אחרת, ענה אריכא: "העניין כבר לא שייך למיטרה, אלא לבית-המישפט. הנהג כבר הוצאש בעבירה של אי-עזירה בתמרונו עצור".

כאשר נתבקש למסור את מיספר תיק-התביעה, תיקן הדובר את עצמו: "כתב-האישום יוגש תוך כמה ימים". רק לאחר לחץ נוסף, גילה את השם.

מה שלא פתר עדיין את התעלומה: מי הסתתר מאחורי מאמצי ההשתקה של המיטרה ואל-על?

נהג את המכונית זלמן ברודצקי. לידו יושבה נורית רילוב, חברתו. במושב הר אחורי ישבו מינה ליד הדלת השמאלית, באמצע שי בלאושטיין, ומימין רפי בראון. הם היו כולם חברים.

מינה נפגעה בבטן פצעי-מוות מהתאור. גת כלייה שלה נהרסה והכבד נקרע. כך היא גססה עד למחרת בערב.

"מינה היתה ילדה נפלאה. עלינו לארץ מאוסטריה כשהיא היתה בת תשע. בגיל שישה חודשים היא כבר דיברה. ארבע שנים למדה בלט. את מקצועה, קרמיקה, היא למדה ביוגוסלביה, צרפת, אוסטריה, אנגליה, ואיטליה. בארץ, היה לה אולפן לקרמיקה ולפיסול. היא גם היתה מלמדת בבית-ספר בבתים".

צבי גיטר סוגר את עיניו. הדמעות יור-דות על פניו: "אני לא מבין מדוע הר מיטרה לא עושה שום דבר לשים קץ לזה. מאיפה האדישות הזו?"

מתנה

לסוף השנה

י שיעיה (שי) בלאושטיין, יליד הר ארץ בן 23 וחצי, התחיל לעבוד כי אדריכל במסגרת שירותו בצה"ל, רק לפי ני מספר חודשים. ההובי שלו היה הציר לום. בהיותו בשירות סדיר עבד כצלם מערכת עיתון צבאי. הוא היה גם שחקן שח נלהב, וזה בגביע ארצי לפרובבלמטי-קה של השחמטאים.

שי זלמן ורונית היו חברים ותיקים. התגוררו יחד בדירה תל-אביבית. ביום השישי בו קרתה התאונה היה שי צריך לקבל את מכונתו הפרטית. לערבו של אותו יום תיכנן שי בילוי עם חבריו לרגל סוף השנה האזרחית. הוא לא זכה לכך, כמו שלא זכה גם זלמן חברו. הגורל רצה שולמן, שעלה לארץ מסולין ב-1957, ינהג באותו יום ב-מכונתה של מינה. זלמן (28), למד ב-אוניברסיטה אמנות הבמה ופילוסופיה. שלושה ימים לפני התאונה קיבל מינוי להקמת החוג הדרמטי בבצלאל.

זלמן נפטר בבית-החולים איכילוב של-ר שה ימים אחרי התאונה. אביו, חולה הר לב, לא יכול היה לנסוע לבית-הקברות בבאר-שבע, להשתתף בהלוויית בנו.

עפה

דרך החלון

מ שגישית הידורים נותרה בחיים רק נורית רילוב בת ה-26. היא אינה זוכרת דבר על מה שאירע לה ברגעים הנוראים. סיפרה האדריכלית החיננית:

מכונית הדוכס מסי 262-876 של מינה קזס. בעלת ה-מכונית לא אחבה לנהוג, מטרה את ההגה לחבריה.

מינה קזס, 34 ואם ל-7, אחת משלושת ה-קורבנות שמצאו את מותם בהתנגשות בין מכונית לבין אוטובוס אל-על שלא עצר.

נהרגה

"נסענו לאט, ברחוב אחדי-העם. אני תמיד אוהבת להסתכל על הבתים הישנים ברחוב הזה. זה הכל. כשהתעוררתי, הייתי בבית החולים איכילוב. הייתי בהלם, ואישפזו אותי לכמה ימים בבית-החולים".

גילה רפי בראון: "כשהתעוררתי, כי עשר שניות אחרי התאונה, כבר לא ראיתי את נורית בתוך המכונית. היא עפה החוצה דרך השמשה הקדמית".

"קשה לי מאוד להשתחרר מהמתח ש-קיים בי מאז התאונה". אומרת נורית. "אני עולה היום למכונית רק כשאין לי ברירה. ואז אני מתחילה לחפש את המ-קום הבטוח, איפה שלא יקרה לי דבר. אי-ני יכולה להשתחרר מזה. זה נורא. ומאחר שאינני יודעת איפה המקום הכי בטוח ב-תוך המכונית — אני נהיית מאוד עצבנית".

הכל בגלל

עוגה קטנה

א יך הגיעה החבורה אל צומת המוות? "החלטנו לנסוע לקנות עוגה. נסענו במהירות של 40-30 ק"מ לשעה. אם אני לא טועה, התמרונו עצור בצומת היה מוצב עד לפני כשמונה חודשים דווקא ברחוב אחדי-העם, ואז הועבר לשיינקין. זה הכל מה שעשו פה. בצומת המסוכן הזה, אחרי סידרה ארוכה של תאונות. מדוע לא התקינו רמזור?"

לרפי יש סיפור מעניין גם אודות הטיפול שקיבל במגן-דוד אחרי התאונה. "הביאו אותי לתחנת מגן-דוד אדום ברח' מאזיזה. היה לי דם על כל הפנים. רופא בדק אותי, ואמר לי: אתה בסדר, אתה יכול ללכת". "ללכת? לאן ללכת? שאלתי. לא ידעתי מה מתרחש איתי. "עמדתי לצאת לרחוב, מטושטש, אז הא-חות התקרבה אלי, ואמרה: יותר טוב שתייש עכשיו לאיכילוב". "שאלתי איך מגיעים לאיכילוב, והאחות הדריכה אותי איך להגיע לאוטובוס. "כמו בחלום הגעתי לרחוב שיינקין, לי תחנה של 19 — והתעוררתי שוב ליד מקום התאונה. נהג פרטי לקח אותי לאיכילוב. לוב. מיד שהגעתי שם, שאל אותי שוטר מי אני. כשאמרתי לו, הוא אמר: חכה, תן לי עדות". ולקח אותי לניידת כדי שאתן עדות. לא הייתי מסוגל להתנגד. אני לא מבין — איך אפשר להתנהג כך?" "אינני יודעת אם אהיה עוד פעם כפי שהייתי לפני התאונה", אומרת לפתע נורית. "היינו שלושה. שלושה חברים, שבי משך שנים גרנו יחד, אכלנו יחד, בילינו יחד. "ותוך שנייה הכל נעלם".